

Het Banjo-orkest: Allgäu revisited (19 tot 25 juli 2013)

Twee jaren geleden beleefde het Banjo-orkest na al die jaren een onvergetelijke concertreis in Oostenrijk, Noord-Tirol, Lechtal, de alomgekende streek van Stanzach, Bach, enz. De belevenissen waren er bovenaards, zodat meteen de onweerstaanbare drang ontstond om dit het daarop volgend jaar te herhalen, al dan niet in een licht gewijzigde versie. Maar de vrees dat men zoiets moois niet onmiddellijk terug zou kunnen herhalen, maakte dat geopteerd werd voor een tweejaarlijkse reis, kwestie van het niet te blussen verlangen te voeden. 'In der Beschränkung zeigt sich erst der Meister', zo schreef Goethe ooit enkele eeuwen geleden, alhoewel die spreuk 'in de beperking toont zich eerst de meester' ook wel amper enkele decennia geleden in 't college aan ons werd aangeleerd, er soms bij ons in gestampt, al dan niet met veel bijval.

In de zestigerjaren verbreedde de Harmonie van 't college, samen met het Banjo-orkest, met de Judenblaskapelle van Sonthofen, Allgäu, in het uiterste zuiden van Duitsland, net aan de Duits-Oostenrijkse grens. De Jugendblaskapelle, toen onder de vak-kundige leiding van de ondertussen overleden dirigent Herr Engeser, kende onder haar tientallen jeugdige muzikanten slechts één personage van het vrouwelijk geslacht, namelijk Christa. Het werd met haar en haar echtgenoot Hans na die decennia een emotioneel weerzien, waarbij de vlam van de vriendschap meteen hoog opwakkerde.

Ook onze talrijke 'beschermliden' waren weerom present die vrijdagmorgen van 19 juli 2013 op de Grote Markt van Menen, op een onmogelijk vroeg uur. Enkele leden maakten eerst nog snel even gebruik van de sanitaire installaties van 't college, die ze nog perfect wisten te situeren, daar waar ze tijdens de speeltijden indertijd stiekem een nicotine-staafje gingen nuttigen. Maar alleen reeds de herinnering hieraan heeft hen blijkbaar onnoemelijk veel deugd gedaan.

Fons Bouckaert, onze président-fondateur, was er evident terug bij. Hoe zou hij ooit hierbij kunnen ontbreken? Hij verzekerde ons achteraf dat hij zich de hele reis door bijzonder gelukkig gevoeld heeft. Kranig, rustig, maar steeds even alert en bij de pinken. Zo hebben we hem al altijd gekend.

De heenreis verliep weliswaar voorspoedig, maar we landden wel met enige vertraging in ons verblijfsoord, namelijk het 'Berg-hotel' in Jungholz, een klein doch wondermooi stadje net op de grens tussen Duitsland en Oostenrijk. We waren er zeer welkom. Vooral door onze 'schone manieren', die we - andermaal - indertijd in 't college waren aangeleerd geworden, maar ons ook soms wel tussendoor eigen hadden gemaakt.

Meteen moest na een korte repetitie die avond niet te lang in de hotelbar 'gelanterfant' worden, want we dienden de zaterdagmorgen reeds vroeg te vertrekken noordwaarts, richting Sonthofen. We werden er met veel genegenheid verwelkomd en de talloze herinneringen, en zelfs dito foto's uit een lang verleden, doken reeds snel op. Een prachtig zomerweer, dat we net zoals voor twee jaren, de hele duur van de reis hebben mogen beleven. Meteen kon ook de ambiance tijdens het middagconcert niet meer stuk.

Aan de uitbaters van ons Berghotel was vooraf reeds voorgesteld om op het grote buitenterras van het hotel, uit dank en appreciatie voor het schitterend onthaal, die avond een concert aan te bieden. Het werd een romantische avond. We speelden onze meest gevoelige stukken, met in de achtergrond de neerdalende zon en die sublieme bergtoppen. De talrijke hotelgangers waren zonder uitzondering in de wolken.

Op zondag 21 juli konden we niets meemaken van de aanstelling van Koning Filip noch van de evolutie in de Ronde van Frankrijk, maar eerlijk gezegd, we genoten danig van de onderlinge genegenheid dat we dit ook wel enigszins uit het oog verloren waren. De bus bracht ons in de voormiddag naar Oberstdorf, waar me met alle onze 'tonnen' materiaal de kabelbaan naar eindeloze hoogten dienden te nemen, alwaar helemaal boven dit aardse bestaan een middagconcert was voorzien. Sommige dames waren nogal bevreesd voor die kabeltoestanden, en stelden zich nogal erg verdacht op in de nabije omgeving van Fons Bouckaert. In de hoop dat zij mede hemelwaarts zouden stijgen met Fons, wanneer dat geval onderweg naar beneden zou donderen.

Het werd daarboven een prachtig concert, in een hemels weer en in een uniek kader, fel gesmaakt door het publiek.

's Avonds togen wij terug op weg om in Bad Hindelang een avondconcert te spelen. We hebben daar mensen ontmoet die ons, zij het in een minder ontluisterende fysiek, in de zestigerjaren in Lechtal hadden zien optreden.

's Anderendaags, maandag 22 juli, was een muziekloze dag. Een daguitstap met de bus onder meer naar Bregenz was voorzien. We genoten volop van deze rustdag in volle bewondering voor die mooie Allgauersteden, die ons heel wat te bieden hadden.

Het hoeft voor het overige niet gezegd dat de hotelbar avond na avond enig bezoek mocht ontvangen, zij het meestal van dezelfde groep 'die-hards'. Doch we werden er erg verwend en waren er zeer welkom. Al zeggen we het zelf. Eigenlijk zouden alle smeulige verhalen uit de lang vervlogen college tijden die aldaar werden opgedist, al dan niet een beetje aangedikt, voor de eeuwigheid moeten worden bewaard.

Woensdag, de voorlaatste dag, werd terug aangewend voor rustige wandelingen in de omgeving, een zalig genieten van berg en dal, van de hotelaccommodaties, enz. Want iedereen begon weliswaar niet zijn, maar hét einde voelen naderen. Tijdens de avond werd ons laatste optreden gebracht in Nesselwang (dat jammer genoeg werd uitgeregend). Maar spontaan ontstond op het terras van het restaurant waar we van een natje en droogje mochten genieten, een gedegen en ouderwetse Vlaamse zangstond onder de vakkundige leiding van Mark Verraes en begeleid door gitarist Rik Decramer. We hadden zowaar het gevoel dat de vroegere KSA- en Chiro-toestanden met dito korte broeken weer opdoken. Maar het was echt leuk, het dient gezegd.

We waren rond 22.30 uur in ons hotel present voor de Abschiedsstunde. Het hoeft geen betoog dat het wel erg stil werd toen ook onze Fons Bouckaert, die volgend jaar 'een nieuwe voordeur' krijgt, ons toesprak. Hij uitte zijn volle bewondering voor allen, voor de boost die het opnieuw begonnen orkest hem in zijn leven bezorgt, dankbaarheid voor al hetgeen waarvan ook hij dit jaar terug mocht genieten. Hij blijft in alle omstandigheden onze eeuwige Fons Bouckaert.

De terugreis kende een licht probleem. Amper na één uur viel de algemene airco op de bus uit. Zelfs de interventie van enkele ingenieurs onder ons kon hieraan niets verhelpen. We konden ons troosten met de gedachte dat het gelukkig niet de remmen waren die het begeven hadden. Maar we hebben tenzeerste genoten (of wat dit woord ook mag inhouden) van urenlange saunatoestanden, die de bar van de bus maar vooral de barkeeper Johan Leplae helse momenten hebben bezorgd.

We zijn het St. Aloysiuscollege van Menen oprecht zeer dankbaar. Dankbaar voor de continue faciliteiten waarvan we steeds mogen genieten, het gebruik van materiaal, het mogen beschikken over ons gevierd repetitielokaal, zijnde de kapel van 't college. Toen onze nieuwe directeur, dhr Dehaene, aantrad, wisten we niet of dit zou kunnen blijven duren. Nieuwe meesters, nieuwe wetten. Maar onmiddellijk heeft dhr Dehaene ons verzekerd dat hij dat allemaal erg apprecieerde, en hieraan naad- en draadloos geen iota zou wijzigen. Ons Banjo-orkest, de werkende, spelende én beschermleden zijn hem en ons college hiervoor eeuwig erkentelijk.

Of er een volgende buitenlandse concertreis in het verschiet ligt? Zeker weten, doch ook aan onze reisleiders gunnen wij een periode van welverdiende rust en vrede. Maar men kan onze belevenissen steeds volgen op onze website, die steevast door onze webmaster Hubert Vanooteghem nauwkeurig wordt bijgehouden, en dit op het adres: www.banjo-orkest.be

Marc Decramer

